ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ – Ε.Α.Α.Κ.

Τις προηγούμενες μέρες η Νομική Κομοτηνής είχε την τιμητική της. ΜΜΕ Πανελλαδικής εμβέλειας αφιέρωσαν χρόνο, πρωτοσέλιδα και στήλες στο «καθαρό» πρόσωπο της σχολής. Μέσα στο κατακαλόκαιρο, τον Αύγουστο, Πρυτανεία και Κοσμητεία σε αγαστή συνεργασία με την ΑΝΟΚ(«Ανεξάρτητη» ΝΟμική Κομοτηνής) προέβησαν σε εργασίες ανακαίνισης οι οποίες περιελάμβαναν μεταξύ άλλων το ξήλωμα των πολιτικών χώρων των παρατάξεων.

Κατά τον ισχυρισμό των πρυτανικών αρχών και της Κοσμητείας οι ενέργειες αυτές εντάσσονται στην προσπάθεια εξωραϊσμού της εικόνας της Σχολής ούτως ώστε «να αποκτήσει ένα πρόσωπο που να ανταποκρίνεται στα ευρωπαϊκά και διεθνή πρότυπα»

Τα «χαράς ευαγγέλια» από στελέχη της «ανεξάρτητης» ΑΝΟΚ που έσπευσαν στα ΜΜΕ να προπαγανδίσουν το θεάρεστο έργο και οι φωτογραφίες με φόντο το «νέο, σύγχρονο και ευρωπαϊκό» Πανεπιστήμιο φανερώνουν τη γυμνή αλήθεια για το πώς οραματίζονται από κοινού το πανεπιστήμιο αντιδραστικές δυνάμεις και Κοσμητεία.

Το πανεπιστήμιό τους

Πρώτα και κύρια, γίνεται πολύς λόγος για το ωραίο σαν άκουσμα «σύγχρονο πανεπιστήμιο διεθνών και ευρωπαϊκών προδιαγραφών» στα πρότυπα του οποίου επιδιώκει να βαδίσει και η Νομική Κομοτηνής.

1. Οι κινήσεις σε επίπεδο **«εμφάνισης»** μας προετοιμάζουν για ένα πανεπιστήμιο πλήρως απονεκρωμένο από πολιτικές διεργασίες και ζυμώσεις στο εσωτερικό του. Τα τραπεζάκια και το πολιτικό υλικό δεν προσεγγίζονται από μεριάς μας με όρους «φετίχ» αλλά συμβάλλουν στη συνδικαλιστική δράση.

Από αυτή την άποψη το «μάζεμα» των χώρων των δυνάμεων που παρεμβαίνουν στο Σύλλογο και η αποψίλωση του πολιτικού υλικού τους, που «προσβάλλει την αισθητική» κατά τα

λεγόμενα της κοσμήτορος έρχεται να αναδείξει ότι το «σύγχρονο πανεπιστήμιο» που οραματίζονται βάλλει ευθέως κατά των συνδικαλιστικών ελευθεριών και της απρόσκοπτης πολιτικής έκφρασης.

Το «πανεπιστήμιο καθαρό από πολιτικές δυνάμεις» που θα βάζουν ανάχωμα στα νέα σχέδια φαντάζει ως το πρώτο βήμα για την εδραίωση του νέου μοντέλου που «θαυμάζουν» και στο εξωτερικό.

2. Η εμπειρία των άλλων χωρών έδειξε πως **το όνειρο ΑΝΟΚ και λοιπών καλοθελητών** (στην κατηγορία αυτή εντάσσεται και η ΔΑΠ καθώς τις ίδιες επιδιώξεις έχει) **εν τέλει έγινε ο εφιάλτης για την μεγάλη πλειοψηφία της νεολαίας των ευρωπαϊκών χωρών και των ΗΠΑ,** η οποία ειδικά εν μέσω κρίσης δεν κατάφερε να ανταποκριθεί στην επιβολή διδάκτρων και στην ανυπαρξία μέριμνας. Χαρακτηριστικό είναι και το παράδειγμα των αποφοίτων Νομικής των “ευρωπαϊκών” πανεπιστημίων της Μεγάλης Βρετανίας όπου η μεγάλη πλειοψηφία δεν κατορθώνει ποτέ εν τέλει να ασκήσει το επάγγελμα που σπούδασε κάτω από το βάρος των ταξικών φραγμών (βλ φοιτητικά δάνεια δεκάδων χιλιάδων ευρών) και του αδυσώπητου ανταγωνισμού με αποτέλεσμα να καταλήγει σε κακοπληρωμένες σχέσεις παρα-νομικής απασχόλησης.

Συγκροτήθηκε με αυτό τον τρόπο ένα **πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς,** εκείνο το κέντρο που θα αναλάβει την προετοιμασία της αυριανής επιστημονικής, οικονομικής, νομικής και πολιτικής ελίτ αφενός και την εξαγωγή ενός σαφώς μικρότερου σε σχέση με παλιότερα ποσοστού ακραία εξειδικευμένων και ημιμαθών εργαζομένων. Ένα πανεπιστήμιο **απόλυτα προσαρμοσμένο στις απαιτήσεις και τις ανάγκες της αγοράς εργασίας, στείρα ακαδημαϊκό** (αλλά και με αρκετή «ιδιωτική πρωτοβουλία» να παρεμβαίνει στο εσωτερικό του), με αποδυναμωμένα πτυχία, με σχολές τριετούς φοίτησης κατά τις επιταγές της ΕΕ, που μετατρέπει τη **γνώση σε εμπόρευμα** και μαθαίνει τους φοιτητές να σκέφτονται επιχειρηματικά και ανταγωνιστικά. Αυτό το θα δίνει επί πληρωμή κατακερματισμένα πτυχία με αποκομμένα επαγγελματικά δικαιώματα και αποδεσμευμένα από την εργασιακή προοπτική, που εν τέλει θα λειτουργεί ως ένα βιομηχανικό κέντρο παραγωγής λειτουργικής και ακίνδυνης γνώσης.

Σε αυτά τα πλαίσια ο **αυταρχισμός και η εντατικοποίηση και η παρεμπόδιση της συνδικαλιστικής δράσης** είναι οι καλύτεροι εγγυητές του να μην χαλάσει αυτό το καλοκουρδισμένο ρολόι που μανιωδώς αντιδραστικές δυνάμεις και φορείς πασχίζουν να κατασκευάσουν.

Οι συνάδελφοι της ΑΝΟΚ αλλά και της ΔΑΠ μας λένε συνεχώς ότι πλέον οι “συλλογικές διεκδικήσεις” και η πολιτική μέσα στο Πανεπιστήμιο είναι κάτι παρωχημένο και πως ο καθένας από μας μέσα από τον σκληρό του κόπο θα καταφέρει να επιβιώσει.

Η ίδια η πραγματικότητα όμως που ήδη βιώνουν αυτή την στιγμή οι ασκούμενοι και νέοι δικηγόροι και σε λίγο καιρό θα βιώσουμε και εμείς τους διαψεύδει. Όσο και να διαβάσουμε, όσο και να περάσουμε ώρες ατέλειωτες στα αμφιθέατρα για τους αυριανούς εργοδότες μας θα είμαστε απλά φτηνό και αναλώσιμο δυναμικό που θα βγάζει την λεγόμενη “λάντζα” του γραφείου. Ένας ασκούμενος δικηγόρος θα πρέπει να αισθάνεται προνομιούχος αν η αμοιβή του ξεπερνά τα 400 ευρώ, ενώ σε πολλές περιπτώσεις δεν φτάνει καν τα 300, ενώ τα ωράρια δεν είναι σπάνιο να ξεπερνούν τις 12 ώρες. Στις επαρχιακές πόλεις ακόμα χειρότερα το 18μηνο της άσκησης συνήθως δεν πληρώνεται.

Δυστυχώς για τους συναδέλφους της ΑΝΟΚ όλη αυτή η κατάσταση δεν είναι αποτέλεσμα των “συλλογικών διεκδικήσεων” αλλά ακριβώς της έλλειψης οποιαδήποτε συλλογικής προσπάθειας διεκδίκησης και επιβολής των αυριανών εργασιακών μας δικαιωμάτων απέναντι στους εργοδότες και η εμπέδωση της ΑΝΟΚίτικης αντίληψης ότι ο καθένας μόνος του αν παλέψει αρκετά θα τα καταφέρει ακόμα και πατώντας επί πτωμάτων. Δεν πέρασαν άλλωστε και πολλοί μήνες από την άκρως επιτυχημένη εκδήλωση της ΑΝΟΚ με ομιλητή έναν δικηγόρο που εξέφρασε στο έπακρο αυτή την αντίληψη όταν «κοκορεύοταν» στο βιογραφικό του ότι ήταν συνήγορος φασίστα της Χ.Α.

Στα τραπεζάκια και στα αμφιθέατρα του αγώνα

Τασσόμαστε ως ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ-ΕΑΑΚ αταλάντευτα με τις γενικές συνελεύσεις ως ζωντανό κύτταρο δημοκρατίας μέσα στον φοιτητικό σύλλογο, το ανώτατο αποφασιστικό όργανο στο οποίο ο καθένας μπορεί να διατυπώνει την άποψη του και οι αποφάσεις να παίρνονται αμεσοδημοκρατικά από την βάση. Κεκτημένο του σχήματος και όλων των σχημάτων της Ε.Α.Α.Κ είναι η αντίληψη που συμπυκνώνεται στο **«Όλη η εξουσία στις γενικές συνελεύσεις»**. Αντίστοιχα, θεωρούμε **κεκτημένο του φοιτητικού κινήματος την αντίληψη του Πανεπιστημίου ως ευρύτερου πολιτικού και κοινωνικού χώρου,** όχι στείρα ακαδημαϊκό, όχι μεταλυκειακό ίδρυμα-κολέγιο και εν τέλει το αντιλαμβανόμαστε ως κέντρο αγώνα που θα αγκαλιάζει όλες τις πληττόμενες κοινωνικές δυνάμεις. Ακριβώς όπως λειτούργησε ως πυρήνας του αντιδικτατορικού αγώνα φοιτητών και εργατών (στο Πολυτεχνείο συσπειρώθηκαν όχι μόνο φοιτητές, αλλά μαθητές, οικοδόμοι, βιομηχανικοί εργάτες και αγρότες).

Τα «αμαρτωλά» τραπεζάκια για τα οποία γίνεται λόγος αποτελούν σημείο αναφοράς για την ανοιχτή παρέμβαση του σχήματος. Ένα σταθερό σημείο υγιούς ανάδρασης με τις αγωνίες και τους προβληματισμούς του αμφιθεάτρου, μακριά από τις γλοιώδεις δημοσιοσχετίστικου τύπου πρακτικές των αντιδραστικών δυνάμεων.

Σε επίπεδο Κομοτηνής, παρά την κρίσιμη καμπή του φοιτητικού κινήματος συνεχίζουμε να εμπνεόμαστε από τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις για να μην ιδιωτικοποιηθεί η λέσχη της Πανεπιστημιούπολης το 2010 χάρη στις οποίες τρώμε ακόμη δωρεάν, ενάντια στην επιβολή εισιτηρίου για τη μεταφορά στη σχολή το Φθινόπωρο του 2013. Ο αγωνιστικός συνδικαλισμός, η ανοιχτή παρέμβαση του σχήματος μαζί με άλλες δυνάμεις συνέβαλαν στο να περάσουν οι αγώνες στα χέρια των φοιτητών.

Ας μιλήσουμε για ό,τι μας καίει…

Τα τραπεζάκια, οι τοίχοι της σχολής όμως που «δεν είναι ακόμη όλοι όμορφοι και γκρι» δε συγκαταλέγονται στα προβλήματα των φοιτητών, **αλλά στην επικοινωνιακή ατζέντα της ΑΝΟΚ.** Θεωρούμε πως μάλλον απασχολούν περισσότερο τους φοιτητές, οι εργασιακές συνθήκες ζούγκλας που επικρατούν και η περίφημη οδηγία Μπολκενστάιν περί απελευθέρωσης του επαγγέλματος, το νέο νομοσχέδιο Γαβρόγλου, το αντι-ασφαλιστικό έκτρωμα και συνολικά η πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ και Κεφαλαίου που επιφυλάσσει **μισή ζωή** για τη νέα γενιά. Μια νέα γενιά που πασχίζει ανάμεσα στην επισφάλεια και την ανεργία και βλέπει το μέλλον της στο εξωτερικό.

Είναι προβλήματα για τα οποία δε θα’χει την ευκαιρία να ακούσει κανείς στον ΣΚΑΪ, που βρήκε χώρο να φιλοξενήσει τα στελέχη της ΑΝΟΚ, εν μέσω νομιμοποίησης των μνημονίων, κατασυκοφάντησης του λαού και των αγώνων του καθ’ότι «όλοι μαζί τα φάγαμε» και αναζήτησης μιας «σοβαρότερης Χ.Α».

Πίσω από το πέπλο της «Ευρωπαϊκής» Σχολής κρύβονται όλα τα προβλήματα για τα οποία Πρυτανεία, Κοσμητεία και λοιποί συγγενείς δε θέλουν να μιλήσουν. Η επίθεση στα ιστορικά κεκτημένα του φοιτητικού κινήματος είναι διπλή αλλά έχει κοινή στόχευση. Ενορχηστρώνεται τόσο από τις αρχές όσο και από τις ΑΝΟΚ και ΔΑΠ, που συχνά πυκνά «κουβεντιάζουν με τσάι και συμπάθεια» στους πανάκριβους καναπέδες του γραφείου της Κοσμήτορος και κατατείνει στην απονέκρωση του Πανεπιστημίου ως ζωντανού κοινωνικού χώρου στον οποίο θα τίθενται οι βάσεις για την ανατροπή της επίθεσης στη νέα γενιά. **Οι «διενέξεις» της τελευταίας στιγμής ανάμεσα σε ΑΝΟΚ και Κοσμήτορα για την προσπάθεια της πρώτης να καρπωθεί τα έργα είναι προσχηματικές,** για τα «μάτια»

των φοιτητών.

Το πανεπιστήμιό μας

Το πανεπιστήμιο ήταν, είναι και θα παραμείνει ένας ζωντανός χώρος ελεύθερης έκφρασης και δράσης, ένα εργαστήρι ζύμωσης και διάδοσης ριζοσπαστικών, επαναστατικών, και απελευθερωτικών ιδεών. Ένα πεδίο όξυνσης των κοινωνικών, πολιτικών και πολιτισμικών ανησυχιών της νέας γενιάς.

Δεν είναι τυχαίο άλλωστε πως μια σειρά άγριων εξεγέρσεων όπως ο δικός μας Νοέμβρης , ο Μάης του 1968 και η πλατεία της Τιενανμέν είχαν ως πυροδότη την δράση της φοιτητικής νεολαίας.

Οι ιδέες για ένα "καθαρό" πανεπιστήμιο με το καταθλιπτικό γκρίζο στους τοίχους που θα θυμίζει φυλακή για να περνάει ανενόχλητη η επίθεση του κράτους, της ΕΕ και του Κεφαλαίου στην δημόσια δωρεάν εκπαίδευση όχι μόνο δεν είναι φρέσκιες, αλλά αντίθετα είναι τόσο παλιές και σάπιες όσο τα ακροδεξιά και νεοφιλελεύθερα μυαλά που τις επινόησαν.

Για αυτό και ενημερώνουμε όλους τους καλοθελητές πως τα τραπεζάκια βρίσκονται και πάλι στη θέση τους, ενώ υλικό, συνθήματα και ζωγραφιές βρωμίζουν και πάλι τους τοίχους της Σχολής.

Εμείς επιλέγουμε να είμαστε με τα τραπεζάκια, τους βρώμικους τοίχους, αυτούς που θα είναι λερωμένοι με τις ιδέες, τις αγωνίες και τα συνθήματα όλων αυτών που ασφυκτιούν από την σημερινή βάρβαρη πραγματικότητα, αυτούς που θα προβάλουν την ομορφιά του αγώνα για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση. Επιλέγουμε ένα πανεπιστήμιο στο οποίο θα παρέχεται γνώση απελευθερωτική, για το συμφέρον των πολλών και όχι των λίγων, το πανεπιστήμιο όπου θα εκφραστεί και θα ξεπηδήσει το όραμα για την οριστική χειραφέτηση του ανθρώπου από τα δεσμά της αναγκαιότητας.

«Μιας και η μοίρα και τα χρόνια το έφεραν να ακούσουμε και έναν ποιητή»

> Στεκόμουν πάνω σ' ένα λόφο κι είδα το Παλιό να πλησιάζει, μα ερχόταν σα Νέο. Σέρνονταν πάνω σε καινούργια δεκανίκια που κανένας δεν είχε ξαναδεί και βρωμούσε νέες μυρουδιές σαπίλας που κανείς δεν είχε ξαναμυρίσει.

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Μπ.Μπρεχτ

